

saadan Bagdør til alle Tider er lige uværdig og ikke bør finde Sted. (Hør!)

Krieger: Det vil uden tvivl være i ikke saa af Thingets Medlemmers Erindring, at denne Sag allerede eengang har været bragt paa Bane, vel ikke paa en af Rigsdagene, men paa Rigsforsamlingen, og det vil uden tvivl erindres, at den samme ærede Rigsdagsmand, som har indbragt dette Forslag, dengang meget udførligt udtalte sig i en lignende Retning (Nei!), jo! netop i en lignende Retning. Det vil vel ligeledes af ikke saa erindres, hvad jeg herved vil drage det ærede Thing til Minde, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) dengang udtalte sig imod Forslaget, som vel var stillet af en Anden end den nuværende Forslagsstiller, men af denne blev anbefalet. Han udtalte sig vistnok for det Første mod det af den Grund, at et saadant Forslag ikke egnede sig til at optages i Grundloven (Hør!), men han udtalte sig til lige mod Forslaget uden Hensyn til denne formelle Omstændighed; han udtalte sig, saaledes som det vil sees af Rigsforsamlingstidenden Nr. 403 Spalte 3189 og 3190, tillige mod Sagen paa Grund af dens eget Indhold, (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!), og jeg for min Deel kan ikke Andet end i det Væsentlige være enig i den Opfattelse, som fra hans Side blev gjort gjældende mod et Forslag af samme Natur som det, der her foreligger. Jeg mener nemlig, at det, der maa være Op-gaven, ikke er at give et Lovbud om saadanne Erklæringers offentlige Meddelelse, men det maa være at indskrænke saadanne Erklæringers Betydning der, hvor det lader sig gjøre; men forsaavidt Noget maa være overladt til Administrationens frie Skjøn, maa det navnlig være den øverste Bestyrelses Sag, selv at kunne forstaa sig de Dplysninger, den trænger til, paa den Maade, den finder det rigtigt, uden at den i saa Henseende kan være bunden ved nogen Lov, der siger, at der ikke maae modtages andre Dplysninger end dem, der ere blevne bestjendte for Supplicanten eller Klageren, thi enten maa man gaae saavidt, eller ogsaa maa man erkjende, at Loven egentlig ikke kan gjen-nemføres. Dette er efter min Mening Hoved-

punktet. Derfor der for Tiden er formange saadanne Sager, der afgjøres administrativt, og som i Virkeligheden egne sig til at afgjøres paa en anden Maade — jeg vil f. Ex. navne Spørgsmaalet om Umyndiggjørelse —, saa skal man overhovedet see at faae en Forandring deri, saaledes at disse Sager afgjøres under de betryggende Retstformer, hvorpaa de have Krav. Derfor man fremdeles finder, at flere Sager afgjøres ad Bevillingsveien, som ikke egne sig til at afgjøres paa denne Maade, da skal man søge at faae Retstilstanden, Lovgivningen og Administrationen forandrede saaledes, at der ikke længere er Tale om at søge deslige Bevillinger; men forsaavidt der er Spørgsmaal om de reent administrative Anliggender, hvor Bestyrelsen maa skjønne, hvorledes de skulle udføres, forsaavidt er jeg af den Formening, at der ikke bør opstilles en Regel, der forbyder Vedkommende, som have den administrative Afgjørelse, at skaffe sig Dplysninger paa den Maade, de ansee for den bedste og rigtigste, og jeg troer ikke, at det kan være rigtigt, at enhver Ansøger eller Klager kan fordrø at kjende de Erklæringer og Dplysninger, som gives den høiere Dyrighed. Jeg troer, at man stiller Sagen paa et falsk Standpunkt, derfor man væsentligt holder sig til, om det er Dyrigheden behageligt eller ubehageligt at give Erklæringer, om den har Mod eller ikke; det er ikke Spørgsmaalet, men Spørgsmaalet er, om det ikke ligefrem vilde være i Strid med Administrationens Løve og Krav, hvis man i saadanne Tilfælde vilde opstille som Regel, at Erklæringen skulde meddeles Ansøgeren eller Klageren. Der kan, som sagt, være visse bestemte Anliggender, som have en saadan Charakter, at de ikke egne sig til administrativ Afgjørelse, og der kan der være Grund til at fastsætte en anden Afgjørelsesmaade; der kan være visse Sager, som nu afgjøres ad Bevillingsveien, men for hvilke der kan være Anledning til at bestemme lovbestemte Regler; men hvad der ligefrem henhører under Administrationen er, efter min Mening, af den Natur, at man ikke kan bringe den foreslaede Offentlighed ind deri som en tvungen Forholdsregel, uden at man derved forvansker Forholdets Natur.